

Sygn. akt II Ka 112/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r.

sprawy **A. S.**

obwinionej z art. 119§1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 10 listopada 2016 r. sygn. akt II W 1039/15

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionej A. S. 30 zł opłaty za II instancję oraz 50 zł kosztów postępowania.

Sygn. II Ka 112/17

UZASADNIENIE

A. S. została obwiniona o to, że:

I. w dniu 13 lipca 2015 r., między godziną 15:00 a 16:00 w G., ul. (...), w sklepie (...), dokonała kradzieży kosmetyku typu tusz o nazwie F. (...) firmy (...)oreal o wartości 59,99 zł, na szkodę sklepu (...);

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

II. w dniu 15 lipca 2015 r., około godz. 9:56 w G., ul. (...), w sklepie (...), dokonała kradzieży kosmetyku typu podkład (...) firmy (...)oreal o wartości 59,99 zł i kosmetyk bazę C. o wartości 19,99 zł, na szkodę sklepu (...),

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. II W 1039/15:

1. obwinioną A. S. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej w pkt I czynu;
2. obwinioną A. S. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt II czynu, to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw i z mocy art. 39 § 1 kw odstąpił od wymierzenia obwinionej kary;

3. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 /pięćdziesięciu/ złotych tytułem części kosztów postępowania oraz kwotę 30 /trzydziestu/ złotych tytułem opłaty, a w pozostałej części wydatkami w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca obwinionej, w części dotyczącej pkt 2 wyroku – tj. uznania obwinionej za winną popełnienia czynu z pkt II wniosku o ukaranie.

Skarżący orzeczeniu temu zarzucił „obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.” – przy czym nie skonkretyzował, który z przepisów KPK został w jego ocenie naruszony przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym przez niego wyroku.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia obrońca oskarżonego podniósł, iż w jego ocenie Sąd Rejonowy dopuścił się złamania zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw).

Na rozprawie apelacyjnej obrońca obwinionej poparł apelację i wniosek w niej zawarty, jako wniosek alternatywny zgłosił wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, nadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa poniesionych przez obwinioną kosztów obrony. Obwiniona przyłączyła się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował rozstrzygnięcie Sądu meriti i podzielił argumentację zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Podniesione w apelacji obrońcy obwinionej argumenty winny być z kolei ujmowane w kategoriach pozbawionej podstaw polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu ferującego zaskarżony wyrok.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż we wniesionym środku odwoławczym obrońca obwinionej (profesjonalny pełnomocnik) dość lakonicznie zarzucił zaskarżonemu wyrokowi „naruszenie przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.”, przy czym nie wskazał żadnego z przepisów KPW, czy też stosowanych odpowiednio w postępowaniu wykroczeniowym przepisów KPK, które w jego ocenie, naruszył Sąd Rejonowy w tej sprawie. Pozbawionym racjonalności byłoby zatem abstrakcyjne rozważanie przez Sąd II instancji ewentualnego naruszenia wszystkich kolejno następujących po sobie przepisów procesowych, tym bardziej, iż wskazanie zarzutów apelacyjnych obciąża skarżącego, a Sąd Odwoławczy, związany treścią art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, nie może zastępować stron procesowych w wykonaniu ich obowiązków w tym zakresie.

Uważna lektura i analiza wniesionej apelacji, w szczególności w jej uzasadnieniu, prowadzi do konstatacji, iż w istocie jedynym uchybieniem zarzucanym przez obrońcę obwinionej Sądowi I instancji, który wydał zaskarżony wyrok, jest naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw).

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy w Garwolinie procedował z zachowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania w sprawach o wykroczenia oraz dopełniającymi je regulacjami z KPK. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należyłą starannością i poszanowaniem przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw - zasady sędziowskiej, swobodnej oceny dowodów, zaś sama pierwszoinstancyjna ocena dowodów, generująca ustalenia faktyczne, spełnia w zupełności wymogi określone w tym przepisie. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie, zaś wywiedzione wnioski zostały oparte na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach. Sąd II instancji nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, sformułowane przez Sąd Rejonowy, wyprzedzają oraz stanowią obszerną, szczegółową i przede wszystkim przekonującą odpowiedź na argumenty wykorzystane przez obrońcę obwinionej w ramach wniesionej apelacji,

jednoznacznie wskazując, iż Sąd I instancji nie dopuścił się uchybienia wskazanego przez apelującego. Uczyniono w nich przedmiotem rozważań zarówno te zagadnienia, które stanowią oś wniesionego wniosku o ukaranie, jak i obecnie rozpatrywanej apelacji.

Podjęta przez obrońcę obwinionej krytyka zaskarżonego wyroku w kontekście obrazu art. 7 kpk, aby była skuteczna, winna wykazać usterki rozumowania Sądu meriti, a nie ograniczać się jedynie – w oparciu o jeden z dowodów, tj. zapis z monitoringu, który nie potwierdza ani nie wyklucza sprawstwa obwinionej, z pominięciem wszystkich pozostałych dowodów i okoliczności niekorzystnych dla sytuacji procesowej obwinionej – do prostego i głośłownego zapewnienia, że badane zdarzenie miało inny przebieg.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, wyrażona w art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpk powinność uwzględniania całokształtu ujawnionych w sprawie dowodów, obowiązuje nie tylko Sąd ferujący wyrok, ale i wszystkie strony procesu, które przedstawiając swoje stanowisko, nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. II AKa 300/15, LEX nr 2016318, KZS 2016/4/2; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1979 r., sygn. III KR 196/79, OSNPG 1980 r. Nr 3 poz. 53).

Przechodząc do meritum rozważań w zakresie zdarzenia z dnia 15 lipca 2015 r. (pkt II wniosku o ukaranie i wyroku) oraz znaczenia zapisu z monitoringu, podkreślić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż ów zapis o dość kiepskiej jakości, co prawda samodzielnie nie pozwala na przypisanie obwinionej kradzieży, niemniej jednak, pozwalają na to inne dowody we wzajemnym powiązaniu. Kluczowe znaczenie w tym względzie ma przede wszystkim ujawnienie w torebce obwinionej nienapoczętych, zafoliowanych w charakterystyczny sposób kosmetyków, za które obwiniona nie zapłaciła w drogerii (...) po odejściu od kasy, tj. podkład „(...) oraz baza (...). Kosmetyki te pochodziły ze stanu sklepu – drogerii (...) w G., zaś w/w podkład został wskazany z nazwy jako skradziony przez świadka M. J., zanim w ogóle przystąpiono do przeszukania obwinionej (zeznania K. K. i Ł. Z., k. 14v i 16v). A. S. nie kwestionowała przy tym wyników przeszukania jej torebki, a ujawnienie w niej także zużytych w różnym stopniu innych kosmetyków, nie może mieć jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia. Okolicznościami przemawiającymi na niekorzyść obwinionej są także: wyraźny sprzeciw wobec przeszukania jej torebki przez funkcjonariuszy Policji, późniejsze opróżnienie przez obwinioną zawartości opakowań kosmetyków (bazy pod makijaż i podkładu) w toalecie na Komendzie Policji, jak również negatywna weryfikacja linii obrony obwinionej, zgodnie z którą w/w produkty miała zakupić w tym samym dniu w drogerii (...), w wyniku której jednoznacznie ustalono, iż kosmetyki te nie zostały w ogóle sprzedane w dniu zdarzenia w tymże sklepie, a nawet to, iż baza (...) w ogóle nie była dostępna w drogerii (...).

W ocenie Sądu Okręgowego, nierozzerwalny łańcuch wskazanych powyżej dowodów pośrednich – poszlak, występujących w postaci udowodnionych faktów ubocznych, ustalonych w sposób niebudzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne rozważania, zasadnie doprowadził Sąd I instancji do przekonania o sprawstwie obwinionej A. S., pomimo tego, iż w toku postępowania konsekwentnie negowała swoją winę. Wyjaśnienia obwinionej nie zasługiwały na nadanie im przymiotu wiarygodności, zaś Sąd Odwoławczy w pełni podzielił i zaakceptował stanowisko Sądu Rejonowego w tym przedmiocie. W niniejszej sprawie Sąd meriti wykorzystał w toku postępowania sądowego wszystkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez przedstawionych przez oskarżyciela i przeczących im twierdzeń obrony, nie uchylając się przy tym od kompleksowej oceny dowodów i wyczerpującej argumentacji w tym zakresie, słusznie uznając, iż wątpliwości co do sprawstwa obwinionej nie zaistniały.

Istotę procesu poszlakowego doskonale ujął Sąd Apelacyjny w Białymstoku, który w wyroku z dnia 02 kwietnia 2014 r., sygn. II AKa 39/14, orzekł, iż każda z poszlak rozważana oddzielnie, bez korelacji z pozostałymi, nigdy nie może mieć znaczenia decydującego (w realiach niniejszej sprawy uwaga ta odnosi się do dowodu w postaci zapisu z monitoringu). Taki sposób rozstrzygania jest właśnie istotą, niejako samym „rdzeniem” procesu poszlakowego. Rozważanie zatem możliwości dowodowej przypisania obwinionej sprawstwa zarzucanego jej czynu, w sposób jaki czyni to obrońca, bez respektowania takiego właśnie sposobu analizy zebranych przeciwko nim w sprawie poszlak, nie

tylko jest niewłaściwe z punktu widzenia obowiązujących metod i ich oceny, ale w istocie prowadzi do ich zubożenia w odniesieniu do każdego z nich (por. opubl. OSAB 2014/2-3/37; KZS 2014/11/64, OSAB 2014 nr 2-3, str. 37, www.orzeczenia.ms.gov.pl, KZS 2014 nr 11, poz. 64, Legalis Numer 895259).

Przedstawione z inicjatywy obrońcy obwinionej nieczytelne paragony z drogerii (...) także nie mogły podważyć prawidłowości toku rozumowania Sądu Rejonowego. Podkreślić w tym miejscu należy, iż jeden z nich co prawda pochodzi z 15.07.2015 r., lecz opiewa na kwotę zaledwie 14,97 zł, a zatem czterokrotnie niższą od ceny samego podkładu (...) (59,99 zł), zaś drugi z nich pozostaje nieczytelny w stopniu, który uniemożliwia chociażby odczytanie wystawcy, daty, czy też sprzedanych produktów i uiszczonej przez kupującego kwoty. Zaznaczyć należy także, iż dowody te zostały przedstawione dopiero na rozprawie 18.02.2016 r. – a zatem 7 miesięcy po zdarzeniu stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, w wyniku którego zwolniono obwinioną ze służby i w przekonaniu Sądu Okręgowego równie dobrze pochodzić mogą nie od obwinionej, lecz od kogoś z jej rodziny lub znajomych. Spostrzeżenie to jest tym bardziej uprawdopodobnione biorąc pod uwagę, iż – jak ustalono w toku przewodu sądowego, co podkreślono już we wcześniejszej części niniejszych rozważań – w dniu 15.07.2015 r. drogeria (...) w ogóle nie oferowała w sprzedaży bazy (...) i nie sprzedała w tym dniu podkładu „(...)

Wbrew stanowisku i wywodom apelującego, powód zatrzymania obwinionej w dniu 15 lipca 2015 r. (jako podejrzanej o kradzież kosmetyków w dniu 13 lipca 2015 r., która finalnie nie została jej przypisana) także pozostaje bez znaczenia dla słuszności zaskarżonego wyroku, skoro wyrok w tej części uprawomocnił się. Analiza akt sprawy i poszczególnych protokołów z postępowania wyjaśniającego, wskazuje, iż czynności przeszukania A. S. zostały przeprowadzone prawidłowo, a obwiniona została złapana niemal na gorącym uczynku. W tym kontekście skarżący nie ma również racji podnosząc, iż świadkowie przesłuchani w przedmiotowej sprawie nie potwierdzili, że to A. S. dokonała kradzieży kosmetyków. Po pierwsze, ustalenie sprawstwa obwinionej należy do Sądu ferującego wyrok, a nie do świadka, zaś po drugie, zdaniem Sądu Okręgowego poza tym, iż o kradzieży przez obwinioną zeznały z subiektywnym przekonaniem M. J. i J. G., analiza wypowiedzi i relacji funkcjonariuszy Policji, którzy zostali wezwani na miejsce zdarzenia w dniu 15.07.2015 r., prowadzi do zgoła odmiennych wniosków, aniżeli dedukcja obrońcy. Nie budzi przy tym zdziwienia Sądu II instancji postawa policjantów, a nawet niechęć przystąpienia do wykonania czynności służbowych z udziałem koleżanki-funkcjonariuszki, wynikająca z początkowego niedowierzania, swoistego zniesmaczenia, konsternacji i zażenowania całą sytuacją.

Chybionym jest także zarzucane przez obrońcę bezpodstawne pomówienie obwinionej o dokonanie kradzieży przez kierowniczkę sklepu (...) w G. M. J., skoro owe „pomówienie” zostało potwierdzone w odniesieniu do drugiego z czynów zarzucanych A. S. w ramach tegoż postępowania.

Z kolei podnoszenie przez obrońcę argumentu, iż obwiniona w dniu zdarzenia była ubrana w sposób, który uniemożliwiał schowanie czegokolwiek pod ubranie wierzchnie, w sytuacji, w której to wynik przeszukania jej torebki a nie odzieży doprowadził do ujawnienia skradzionych kosmetyków, nie może być odebrane przez Sąd II instancji inaczej niż jako pozbawiona merytorycznych podstaw dysputa skarżącego, która z realiami tej sprawy nie ma za wiele wspólnego.

Reasumując powyższe uznać należy, że zarzut skarżącej dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw), rozważony przez Sąd Odwoławczy w wyniku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, nie jest trafny. Obrońca obwinionej w ramach wniesionej apelacji nie wykazał jakichkolwiek mankamentów w logicznym rozumowaniu Sądu ferującego zaskarżony wyrok, które wyrażałyby się w odstępstwie od dyscypliny obserwacji, ładu w skojarzeniach myślowych i wynikających z nich, nieuchronnych, takich, a nie innych konkluzji w zakresie słuszności przypisania A. S. sprawstwa czynu z pkt II wniosku o ukaranie.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, w zaskarżonej części wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, orzeczono na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 119 kpw. Na kwotę 80 złotych składa się 30 złotych opłaty oraz 50 złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie drugoinstancyjne,

których wysokość wynika z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 15.10.2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.